

Sygn. akt III CZP 100/13

POSTANOWIENIE

Dnia 14 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski (przewodniczący)

SSN Krzysztof Strzelczyk (sprawozdawca)

SSN Maria Szulc

Protokolant Katarzyna Bartczak

w sprawie z powództwa Fundacji "Akademia E. K.-K." w K.
przeciwko Uniwersytetowi w S.
o zapłatę,
na posiedzeniu jawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 14 maja 2014 r.,
na skutek zagadnienia prawnego
przedstawionego przez Sąd Okręgowy w S.
postanowieniem z dnia 5 listopada 2013 r.,

"Czy jest zgodny z przepisami prawa skład Sądu Rejonowego w S.
wydający wyrok w dniu 29 sierpnia 2012 roku w sprawie ... 1554/10,
w którym orzekł sędzia przeniesiony w trybie art. 75 § 3 w związku z
art. 75 § 2 pkt 1 ustawy- Prawo o ustroju sądów powszechnych z dnia
27 lipca 2001 r., w sytuacji gdy decyzję o przeniesieniu podpisał
podsekretarz stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości?"

odmawia podjęcia uchwały.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 29 sierpnia 2012 r. Sąd Rejonowy w S. oddalił powództwo Fundacji „Akademia E. K. – K.” w K. przeciwko Uniwersytetowi w S. o zapłatę i zasądził od strony powodowej na rzecz strony pozwanej koszty postępowania.

W sprawie orzekał sędzia, który decyzją Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 grudnia 2008 r., podpisaną przez podsekretarza stanu na podstawie art. 75 § 2 pkt 1 i § 3 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 427 ze zm. - dalej: „Pr. o u.s.p.”) oraz art. 37 pkt 1 i 5 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Radzie Ministrów - w brzmieniu na dzień 1 stycznia 2009 r. (Dz.U. 1996, nr 106, poz. 492 ze zm.), w związku ze zniesieniem z dniem 1 stycznia 2009 r. Sądu Rejonowego w S., został przeniesiony do Sądu Rejonowego S.-C. w S.

Rozpoznając apelację, Sąd Okręgowy w S. przedstawił Sądowi Najwyższemu do rozstrzygnięcia na podstawie art. 390 § 1 k.p.c. wątpliwości, dotyczące wykładni powyższych przepisów, ponieważ żaden z sędziów znoszonego Sądu nie złożył wniosku o przeniesienie na inne miejsce służbowe, ani też nie wyraził pisemnej zgody na przeniesienie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przytoczone na wstępie zagadnienie prawne zostało przedstawione do rozstrzygnięcia postanowieniem podjętym przez Sąd Okręgowy w S. w dniu 5 listopada 2013 r., a więc w czasie, gdy - po wydaniu uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 lipca 2013 r., III CZP 46/13 (OSNC 2013, nr 12, poz. 135) oraz ujawnieniu się rozbieżności w orzecznictwie Sądu Najwyższego spowodowanych wyrokiem z dnia 16 października 2013 r., III KK 280/13 (nie publ.) - mogły powstać wątpliwości dotyczące legalności decyzji o przeniesieniu sędziego na inne miejsce służbowe na podstawie art. 75 § 3 w związku z art. 75 § 2 pkt 1 Pr. o u.s.p. wydanych - w zastępstwie Ministra Sprawiedliwości - przez sekretarza lub podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości. Zostały one jednak jednoznacznie wyjaśnione w uchwale pełnego składu Sądu Najwyższego z dnia 28 stycznia 2014 r., BSA-I-4110-4/13 (OSNC 2014, nr 5, poz. 49), w której stwierdzono, że w wydaniu wymienionej decyzji o przeniesieniu sędziego na inne

miejsce służbowe Minister Sprawiedliwości nie może być zastąpiony przez sekretarza ani podsekretarza stanu, z zastrzeżeniem, że wykładnia dokonana w uchwale wiąże od chwili jej podjęcia. Uchwała ta, mająca moc zasady prawnej na podstawie ustawy, wiąże wszystkich sędziów Sądu Najwyższego (art. 61 § 6 i art. 62 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym, jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 499), a siłą autorytetu Sądu Najwyższego oraz jego pozycji ustrojowej i funkcji w ramach sprawowania wymiaru sprawiedliwości wpływa także bezpośrednio na orzecznictwo sądów powszechnych i wojskowych (art. 183 ust. 1 Konstytucji RP i art. 1 pkt 1 Pr. o u.s.p.).

W tej sytuacji należy przyjąć, że podjęcie uchwały pełnego składu Sądu Najwyższego po wydaniu przez sąd drugiej instancji postanowienia o przedstawieniu Sądowi Najwyższemu na podstawie art. 390 § 1 k.p.c. zagadnienia prawnego do rozstrzygnięcia – wyjaśniającej wątpliwości będące podłożem poważnych wątpliwości powziętych przez sąd drugiej instancji przy rozpatrywaniu apelacji (zażalenia) - uzasadnia odmowę podjęcia uchwały (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2000 r., III CZP 7/00, OSNCP 2000, nr 12, poz. 221).

Z tych względów postanowiono, jak w sentencji (art. 61 § 1 ustawy o Sądzie Najwyższym).